

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5065/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Бурић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд - Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1900/18 од 08.08.2019. године, у седници већа одржаној 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1900/18 од 08.08.2019. године, као изузетно дозвољеној, у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1900/18 од 08.08.2019. године у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2555/17 од 04.07.2018. године и у том делу предмет враћа Основном суду у Прокупљу на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2555/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да у корист тужиле изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања по стопи која буде важила на дан уплате и то на појединачне новчане месечне износе почев од августа 2013. године закључно са децембром 2013. године, све ближе описано у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Прокупљу. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1900/18 од 08.08.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Прокупљу П 2555/17 од 04.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле уплати тражене доприносе. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка је донео руководећи се начелом економичности поступка, уз образложење да је тужила у парничном поступку у којем је потраживала разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водила, могла истовремено да потражује и уплату припадајућих доприноса на исте.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права и то одредбе члана 153. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП, тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно наприпремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, погрешно су нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је странка у целости успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима поступка само у

споровима из области породичних односа, сходно посебној одредби члана 207. Породичног закона.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити све битне чињенице у складу са изложеним примедбама, након чега ће правилном применом материјалног права одлучити о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у складу са њеним успехом у спору, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге.

Овај суд није одлучио о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији, сходно одредби члана 165. став 3. ЗПП.

Сагласно изложеном, на основу члана 416. став 2. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић